

altsaa selv af de Bølgere, som maatte forlængst have afgivet deres Stemme, skal det være forbudt at kræve Arbejde. Naar vi tænke os i en Kjøbstad paa Valgdagen, er det, som bekendt, paa en saadan Dag ikke saa Husmænd og Arbejdsmænd, der have en ret betydelig Fortjeneste ved at passe de mange Høretøjer, der komme ind fra Landet. Hvis de paa Valgdagen blive anmodede om at gøre Tjeneste, skal vedkommende, der forlanger det af dem, og som benytter deres Tjeneste, være Straf underkastet, selv om de have afgivet deres Stemme. Hele Dagen ere de udelukkede fra, at der bliver forlangt Arbejde af dem. Er der den mindste Ræson deri, spørger jeg. Vi kunne tage andre Klasser, for Eksempel Lærere ved Skoler og lignende Personer, som maa arbejde hver Dag for at fortjene det fornødne. De skulle altsaa afføres fra at tjene noget paa de Dage, der holdes Valg, selv om de, som sagt, have afgivet deres Stemme, de skulle absolut gaa ledige, de skulle gaa og drive. Jeg spørger, om det er rimeligt. Naar jeg hører det ærede Medlem fra Ringsted (Lauridsen) tale, siger jeg til mig selv, at det er et uhyre Nemme, som visse Medlemmer have til at klare deres Stilling overfor vanskelige Spørgsmaal. Punktet om hvilke andre Medlemmer maa anvende ikke saa lidt Tid for at danne sig en begrundet Mening, kunne de saa at sige løbe til klare for det ærede Ting. Jeg tror nu ikke, at det ærede Medlem fra Vængeland er i Besiddelse af et saa stort Nemme som det ærede Medlem fra Ringsted. Jeg tror, at han arbejder noget mere. Sagerne, men jeg tror dog, at jeg tør tilføje, at han har arbejde endnu noget mere angaaende Spørgsmaalet om Valgdagens Frihed, inden han naar det Maal at kunne byde os her et Forslag, som er acceptabelt. Naar han ønsker en særlig Lov om dette Spørgsmaal, forstaar jeg ikke, hvorfor han atter og atter beder Ministeren derom. Det ærede Medlem har, som enhver af os, Ret til selv at komme frem med Forslag. Lad ham sætte sig hen og arbejde rolig i det mindste i nogle Dage og baade for de politiske og de kommunale Valgs Vedkommende tænke lidt grundigere over, hvad der skal gøres, for at værne om Valgdagens Frihed. Lad ham saa forelægge os et Forslag, og jeg forsitrer ham, at han, naar Forslaget duer, skal saa min Stemme med største Glæde. Men naar han vil bruge dette løse Vædringsforslag for at saa et Lovforslag slaet ihjel, hvorom ellers alle i det andet Ting vare enige, og jeg tror ogsaa de aller fleste her i dette Ting, kan jeg ikke følge ham. Jeg lægger saa megen Vægt

paa at naa et Resultat, at jeg ikke af Hensyn til, hvad der her bydes, kan være med til at slaa Sagen i Stykker. — Til det ærede Medlem for Rolding (Berg) vil jeg sige, at det for Tiden er noget vanskeligt at diskutere med ham, thi han tager sig bestandig visse Privilegier i Debatten, som vi andre nu engang renoncere paa. Han gentager og gentager atter sine Paastaaender. Han forsitrede, at jeg har siddet i Fællesudvalg med Højre om denne Sag — jeg og andre — uagtet han ikke veed det ringsste derom; men naar han blot paa staar det, saa skal det gælde, som om det var en Højsterets Kendelse. Han kaldte mig for ministeriel, ja mere ministeriel end selve Ministeren, og hvorfor? Fordi jeg anbefaler et Forslag, som han — det husker jeg tydelig — for nogle Aar tilbage selv varmt har anbefalet, skønt det ikke var noget om Valgdagen deri. Det var blot et Forslag om Butikernes Lukning. Jeg husker, med hvilken Iver og Barme det ærede Medlem fremhævede, at vi skyldte de mange, navnlig mindre næringsdrivende at komme dem i Møde, da der var et stærkt Onske hos dem om, at Staten skulde gribe ind for at sikre dem en Dag om Ugen fri, navnlig da Konkurrenceen var saa nærgaaende. Han opfordrede indtrængende os andre til at gaa med til en saadan Foranstaltning. Nu har det ærede Medlem — af andre Grunde, antager jeg — forladt dette Standpunkt, og naar jeg nu tillader mig at anbefale det af ham forladte Standpunkt, saa siger han, at jeg er mere ministeriel end selve Ministeren. Se saaledes ræsonnerer det ærede Medlem; det er paa den Maade, han motiverer sine ufejlbare Kendelser. Paa mig gør det nu ikke noget Indtryk. Jeg har i den Tid, jeg har kendt ham, og ret nøje kendt ham, lært saa meget, at jeg veed, at hans Kendelser ere noget omstiftelige og tit byggede paa en noget løs Grund. Der var forstellige Ting, han fremførte — Argumenter synes det mig vanskeligt at kalde dem, thi jeg søgte for gæves efter Bidrag til denne Sags Belysning, det var kun henkastede Bemærkninger, saasom denne, at det vilde være langt klarere at vælge Titelen „Arbejdsfrihed paa Folketirkens Helligdage“ o. s. v. end Titelen „Offenlig Fred“ paa disse Dage. Det ærede Medlem vil dog ikke kunne kalde en Bestemmelse om Butikernes Lukning for en Regel om Arbejdsfrihed, thi Butikslukningen gælder jo i første Række selve Arbejdsgiverne, saa den Regel kan umulig ses fra Synspunktet: Arbejdsfrihed. Nej, det ærede Medlems Titel vilde være en misvisende Titel. Hvis dette var en Lov om Arbejdsfrihed, maa det ærede Medlem jo tilmed vide, at vi i saa